

A BÍRÓSÁG ÍTÉLETE (harmadik tanács)

2008. december 18. *

A C-337/07. sz. ügyben,

az EK 234. cikk alapján benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem tárgyában, amelyet a Verwaltungsgericht Stuttgart (Németország) a Bírósághoz 2007. július 20-án érkezett, 2007. június 29-i határozatával terjesztett elő az előtte

Ibrahim Altun

és

a **Stadt Böblingen**

között folyamatban lévő eljárásban,

A BÍRÓSÁG (harmadik tanács),

tagjai: A. Rosas tanácselnök, A. Ó Caoimh, J. N. Cunha Rodrigues (előadó), U. Löhmus és P. Lindh bírák,

őtanácsnok: Y. Bot,
hivatalvezető: R. Grass,

* Az eljárás nyelve: német.

tekintettel az írásbeli szakaszra,

figyelembe véve a következők által előterjesztett észrevételeket:

- Ibrahim Altun képviselőjében P. Horrig Rechtsanwalt,
- a német kormány képviselőjében M. Lumma és J. Möller, meghatalmazotti minőségben,
- a görög kormány képviselőjében G. Karipsiadis és T. Papadopoulou, meghatalmazotti minőségben,
- az Európai Közösségek Bizottsága képviselőjében V. Kreuschitz és G. Rozet, meghatalmazotti minőségben,

a főtanácsnok indítványának a 2008. szeptember 11-i tárgyaláson történt meghallgatását követően,

meghozta a következő

Ítéletet

- ¹ Az előzetes döntéshozatal iránti kérelem a társulás fejlesztéséről szóló, 1980. szeptember 19-i 1/80 társulási tanácsi határozat (a továbbiakban: 1/80 határozat) 7. cikke első bekezdésének értelmezésére irányul. A Társulási Tanácsot az Európai Gazdasági Közösség és Törökország közötti társulás létrehozásáról szóló, egyrésről a Török Köztársaság, másrésről az Európai Gazdasági Közösség tagállamai és a Közösség által 1963. szeptember 12-én Ankarában aláírt, a Közösség nevében az 1963. december 23-i 64/732/EGK tanácsi határozattal (HL 1964. 217., 3685. o.) megkötött, jóváhagyott és megerősített megállapodás létesítette.
- ² E kérelmet az I. Altun török állampolgár és a Land Baden-Württemberg között az érdekeltnek a német államterületről való kiutasítása miatt folyamatban lévő eljárásban terjesztették elő.

Jogi háttér*Az 1/80 határozat*

- ³ Az 1/80 határozat 6. cikkének (1) és (2) bekezdése a következőképpen rendelkezik:

„(1) A családtagok szabad munkavállalásra való jogosultságáról szóló 7. cikk sérelme nélkül, valamely tagállam rendes munkaerőpiacához tartozó török munkavállaló ebben a tagállamban:

- egy év rendes foglalkoztatás után jogosult arra, hogy munkavállalási engedélyét ugyanannál a munkáltatónál megújítsa, amennyiben munkaviszonyban áll;

- három év rendes foglalkoztatás után – és a közösségi tagállamok munkavállalóinak biztosítandó elsőbbségre is figyelemmel – jogosult arra, hogy ugyanazon foglalkozás vonatkozásában a választása szerinti munkáltatónál jelentkezzen bármely, rendes feltételek mellett meghirdetett és e tagállam munkaügyi hatóságánál bejelentett állásajánlatra;

- négy év rendes foglalkoztatás után jogosult a választása szerinti bármely munkaviszonyban történő munkavállalásra.

(2) Az éves szabadság és az anyaság, a munkahelyi baleset vagy a rövid betegség miatti távollét beleszámít a rendes foglalkoztatás idejébe. Az önhibán kívüli munkanélküliség időtartama, amelyet a hatáskörrel rendelkező hatóságok szabályosan megállapítottak, valamint a hosszabb betegség miatti távollét nem számít ugyan bele a rendes foglalkoztatás idejébe, de nem érinti a korábbi foglalkoztatási időtartam alatt megszerzett jogokat.” [nem hivatalos fordítás]

4 Az 1/80 határozat 7. cikke ekként rendelkezik:

„Valamely tagállam rendes munkaerőpiacához tartozó török munkavállaló családtagja, aki engedélyt kapott arra, hogy a munkavállalóhoz költözzön:

- jogosult – a Közösség tagállamai munkavállalóinak biztosítandó elsőbbségre is figyelemmel – bármely állásajánlatra jelentkezni, amennyiben ott már legalább három éve jogszerűen lakóhellyel rendelkezik;

- jogosult a választása szerinti bármely munkaviszonyban történő szabad munkavállalásra, amennyiben ott legalább öt éve jogszerűen lakóhellyel rendelkezik.

A török munkavállaló gyermeke, aki a fogadó államban szakmai képe­­sítést szerzett, az érintett tagállamban való tartózkodásának időtartamától függetlenül jelentkezhet bármely állásajánlatra, amennyiben egyik szülője az érintett tagállamban legalább három évig jogszerűen munkaviszonyban állt.” [nem hivatalos fordítás]

5 Ugyanezen határozat 14. cikkének (1) bekezdése szerint:

„E szakasz rendelkezéseit a közrend, a közbiztonság és a közegészség miatt indokolt korlátozásokra is figyelemmel kell alkalmazni.” [nem hivatalos fordítás]

A Genfi Egyezmény

- 6 A menekültek jogállásáról szóló Genfben, 1951. július 28-án aláírt egyezmény (az Egyesült Nemzetek Szerződéseinek Tára [1954], 189. kötet, 150. o. 2545. sz.) 1954. április 22-én lépett hatályba. Ezen egyezménynek az alapügy tényállása idején hatályos változata a menekültek jogállásáról szóló 1967. január 31-én New Yorkban aláírt jegyzőkönyv által módosított, 1967. október 4-én hatályba lépett egyezmény (a továbbiakban: Genfi Egyezmény).
- 7 A Genfi Egyezmény 1A. cikkének 2. pontja értelmében a „menekült” kifejezés alkalmazandó minden olyan személyre, „aki faji, illetőleg vallási okok, nemzeti hovatartozás, meghatározott társadalmi csoporthoz tartozás avagy politikai meggyőződése miatti üldözéstől való megalapozott félelme miatt az állampolgársága – hontalan esetén szokásos tartózkodási helye – szerinti országon kívül tartózkodik, és nem tud, vagy az üldözéstől való félelmében nem kíván oda visszatérni.”
- 8 A Genfi Egyezmény 5. cikke szerint az egyezmény egyetlen rendelkezése „sem sértheti a menekültek számára ezen egyezménytől függetlenül biztosított jogokat vagy kedvezményeket”.

Az alapeljárás és az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések

- 9 Az alapeljárás felperese, Ibrahim Altun, Ali Altun fia, 1985. január 1-jén született. Ez utóbbi szintén török állampolgár, 1996. március 27-én érkezett Németországba menedékkérőként. A Bundesamt für die Anerkennung ausländischer Flüchtlinge (külföldi menekültek elismeréséért felelős szövetségi hivatal) 1996. április 19-én hozott

határozatával menekültként ismerte el. Erre tekintettel A. Altun 1996. május 23-án határozatlan időre szóló németországi tartózkodási engedélyt kapott.

- 10 Több lakóhely-változtatást követően A. Altun 2000. január 1-je óta Böblingenben lakik.
- 11 A. Altun először 1999. július hónapban végzett kereső tevékenységet, egy stuttgarti munkaerő-kölcsönző cégnél helyezkedett el. 2000. április 1-jétől egy élelmiszergyártó cég alkalmazásában állt, mindaddig, amíg e cég 2002. június 1-jén csődöt jelentett. A. Altunt ekkor felszólították arra, hogy az Arbeitsamtnál (munkaügyi hivatal) munkanélküliként vetesse magát nyilvántartásba, munkaszerződése pedig hivatalosan 2002. július 31-én szűnt meg. 2002. június 1-je és 2003. május 26. között munkanélküli ellátásban részesült.
- 12 A. Altun 1999 júniusában feleségét, fiát és lányait érintő családegyesítési eljárást indított. I. Altun, miután a Németországi Szövetségi Köztársaság illetékes külképviseletétől vízumot kapott, 1999. november 30-án érkezett Németországba, és az apjához költözött. 1999. december 9-én 2000. december 31-ig érvényes tartózkodási engedélyt kapott. Ezt az engedélyt meghosszabbították 2002. december 31-ig, majd 2003. december 8-ig.
- 13 2002. szeptember 26-án I. Altun az Arbeitsamtnál munkanélküliként nyilvántartásba vetette magát, majd 2003. szeptember 1-jétől egy munkanélküli fiatalok számára szervezett tanfolyamon vett részt, amelyet 2004. április 2-án félbehagyott.

- 14 I. Altun egy tizenhat éves lány sérelmére elkövetett nemi erőszak kísérlete miatt 2003. április 28-án előzetes letartóztatásba helyezték, amely 2003. május 27-ig tartott. Az Amtsgericht Böblingen 2003. szeptember 16-án hozott ítéletével egy év és három hónapot, próbaidőre felfüggesztett szabadságvesztésre ítélte.
- 15 I. Altun 2003. november 20-án tartózkodási engedélyének ismételt meghosszabbítását kérte, amelyet a Stadt Böblingen 2004. április 20-i határozatával megtagadott. Ez utóbbi felszólította továbbá, hogy e határozat kézhezvételétől számított három hónapon belül hagyja el a Németországi Szövetségi Köztársaság területét, kilátásba helyezve, hogy ha e felszólításnak nem tesz eleget, visszatoloncolják Törökországba.
- 16 A Stadt Böblingen álláspontja szerint I. Altun súlyos bűncselekményt követett el, amely a német jog szerint a tartózkodási jog meghosszabbítása iránti kérelem tekintetében elutasítási ok. Továbbá úgy vélte, hogy I. Altun nem illetik meg az 1/80 határozat 7. cikkének első bekezdése szerinti jogok.
- 17 Mivel az alapeljárás felperese által az említett elutasító határozat ellen benyújtott ellentmondás szintén elutasításra került, ez utóbbi keresetet nyújtott be a Verwaltungsgericht Stuttgarthoz, arra hivatkozva, hogy tartózkodási joga nem vizsgálható kizárólag a nemzeti jog alapján, hanem azt az 1/80 határozat 7. cikkének első bekezdésére tekintettel is vizsgálni kell.
- 18 Mivel úgy vélte, hogy ilyen körülmények között a jogvita megoldása érdekében szükség van a közösségi jog értelmezésére, a Verwaltungsgericht Stuttgart felfüggesztette az eljárást, és előzetes döntéshozatal végett az alábbi kérdéseket terjesztette a Bíróság elé:

- „1) Az [...] 1/80 határozat 7. cikkének [első bekezdéséből] fakadó jogok megszerzése megkívánja-e, hogy a »családegyesítésre jogosult«, akinél a családtag a hároméves időszak alatt jogszerűen lakóhellyel rendelkezik, ezen időszak egésze alatt megfeleljen az [...] 1/80 határozat 7. cikkének [első bekezdése] szerinti feltételeknek?
- 2) Megszerezhetik-e a családtagok az [...] 1/80 határozat 7. cikkének [első bekezdéséből] fakadó jogokat, ha a »családegyesítésre jogosult« e hároméves időszakban különböző munkaadóknál két év és hathavi időtartamban folytatott keresőtevékenységet, utána pedig hat hónapig önhibáján kívül munkanélküli volt, és ezt követően hosszabb ideig az is maradt?
- 3) Hivatkozhat-e az [...] 1/80 határozat 7. cikkének [első bekezdésére] az is, aki családtagként olyan török állampolgárhoz költözésre kapott engedélyt, akinek tartózkodási joga és ezáltal valamely tagállam rendes munkaerőpiacához való hozzáférése egyedül a Törökországban elszennvedett politikai üldöztetése miatt részére biztosított politikai menedékjogon alapszik?
- 4) A harmadik kérdésre adandó igenlő válasz esetén: akkor is hivatkozhat-e egy családtag az [...] 1/80 határozat 7. cikkének [első bekezdésére], ha a »családegyesítésre jogosult« (jelen esetben az apa) részére biztosított politikai menedékjog és az ezen alapuló tartózkodási jog, valamint a rendes munkaerőpiachoz való hozzáférés valótlan nyilatkozatokon alapszik?
- 5) A negyedik kérdésre adandó nemleges válasz esetén: ilyen esetben az [...] 1/80 határozat 7. cikkének [első bekezdéséből] fakadó jogok családtagoktól való

megtagadása előtt szükséges-e, hogy a »családegyesítésre jogosult« (jelen esetben az apa) jogait megelőzően formálisan megvonják, illetve visszavonják?”

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdésekről

Az első és a második kérdésről

- 19 Első és második kérdésével, amelyeket együtt kell vizsgálni, a kérdést előterjesztő bíróság lényegében azt kívánja megtudni, hogy egy török munkavállaló gyermekét megilletik-e az 1/80 határozat 7. cikke első bekezdésének első francia bekezdéséből fakadó jogok akkor, ha a török munkavállalóval közös háztartásban való háromévi együttélés során ez utóbbi két év és hathavi időtartamban folytatott keresőtevékenységet, a fennmaradó hat hónapban pedig munkanélküli volt.
- 20 Az állandó ítélkezési gyakorlat szerint az 1/80 határozat 7. cikkének első bekezdése a tagállamokban közvetlen hatállyal rendelkezik, ezért az e rendelkezés feltételeinek megfelelő török állampolgárok közvetlenül hivatkozhatnak az ebben számukra biztosított jogokra (a C-351/95. sz. Kadiman-ügyben 1997. április 17-én hozott ítélet [EBHT 1997., I-2133. o.] 28. pontja és a C-325/05. sz. Derin-ügyben 2007. július 18-án hozott ítélet [EBHT 2007., I-6495. o.] 47. pontja).
- 21 A Bíróság azt is kimondta, hogy az 1/80 határozat 7. cikkének első bekezdésében a török munkavállaló gyermekének az érintett tagállamban való munkavállalást illetően biztosított jogok szükségszerűen magukban foglalják az érintett ezzel összefüggő tartózkodási jogát; ha nem így lenne, a munkaerőpiacon való részvétel és a tényleges

munkavállalás joga teljesen elenyészne (lásd többek között a fent hivatkozott Derin-ügyben hozott ítélet 47. pontját).

- 22 Amint az magának az 1/80 határozat 7. cikke első bekezdése első francia bekezdésének szövegéből következik, a török munkavállaló gyermeke számára biztosított azon jog, hogy a fogadó tagállamban bármely állásajánlatra jelentkezzen, két feltételhez kötött, miszerint e török munkavállalónak ezen állam rendes munkaerőpiacához kell tartoznia, a gyermeknek pedig ott már legalább három éve jogszerűen lakóhellyel kell rendelkeznie. Le kell szögezni, hogy az első feltétel nem az 1/80 határozat 6. cikkének első bekezdésében szereplő „rendes foglalkoztatás” fogalmára irányul, hanem kizárólag a „rendes munkaerőpiachoz való tartozás” fogalmához kötődik.
- 23 A török munkavállalónak a rendes munkaerőpiachoz való tartozását illetően a Bíróság az 1/180 határozat 6. cikke (1) bekezdése értelmezésének keretében úgy ítélte meg, hogy e fogalom minden olyan munkavállalóra kiterjed, aki megfelel a fogadó tagállam törvényi és rendeleti előírásainak, és akinek így jogában áll e tagállam területén kereső tevékenységet folytatni (a C-1/97. sz. Birden-ügyben 1998. november 26-án hozott ítélet [EBHT 1998., I-7747. o.] 51. pontja és a C-294/06. sz., Payir és társai ügyben 2008. január 24-én hozott ítélet [EBHT 2008., I-203. o.] 29. pontja).
- 24 Egyébiránt a munkaviszony átmeneti megszakítása ellenére az 1/80 határozat (1) bekezdésének értelmében a török munkavállaló továbbra is jelen van a fogadó tagállam hivatalos munkaerőpiacán mindaddig, amíg más kereső tevékenység kereséséhez erre ésszerűen szüksége van, bármi legyen is az érintett fogadó tagállami munkaerőpiacról való távollétének az oka, amennyiben e távollét ideiglenes jellegű (a C-383/03. sz. Dogan-ügyben 2005. július 7-én hozott ítélet [EBHT 2005., I-6237. o.] 19. és 20. pontja).

- 25 Egy török munkavállaló csak akkor van kizárva a rendes munkaerőpiacról, ha objektíve már nincs esélye a munkaerőpiacra való újbóli beilleszkedésre, vagy ha túllépte azt az ésszerű időszakot, amelyen belül ideiglenes inaktivitását követően új munkaviszony létesítése elvárható (lásd e tekintetben a C-340/97. sz. Nazli-ügyben 2000. február 10-én hozott ítélet [EBHT 2000., I-957. o.] 44. pontját és a fent hivatkozott Dogan-ügyben hozott ítélet 23. pontját).
- 26 A. Altun önhibáján kívüli munkanélkülisége, amely annak következménye volt, hogy az őt foglalkoztató vállalkozás csődöt jelentett, önmagában nem lehet akadálya annak, hogy ez utóbbi továbbra is a fogadó tagállam rendes munkaerőpiacához tartozzon.
- 27 A rendes munkaerőpiachoz való tartozás 1/180 határozat 6. cikkének (1) bekezdése szerinti fogalmával kapcsolatban a jelen ítélet 23–25. pontjában kifejtettek alkalmazhatók e határozat 7. cikke első bekezdésének értelmezése tekintetében.
- 28 Az említett fogalomnak az 1/80 határozat 6. cikke, illetve annak 7. cikke keretében történő különböző értelmezése megbontaná a Társulási Tanács által a török munkavállalók fogadó tagállambeli helyzetének fokozatos megszilárdítása céljából létrehozott rendszer koherenciáját.
- 29 Emlékeztetni kell rá, hogy az 1/80 határozat célja az e határozat valamely rendelkezésében megállapított feltételeknek megfelelő és ennél fogva az e határozatban biztosított jogokban részesülő török állampolgároknak a fogadó tagállamba történő fokozatos beilleszkedésének elősegítése (a fent hivatkozott Derin-ügyben hozott ítélet 23. pontja).

- 30 A lakóhelyre vonatkozó feltételt illetően az 1/80 határozat 7. cikke első bekezdésének első francia bekezdése előírja a török munkavállaló családtagja számára, hogy legalább három éven át megszakítás nélkül ez utóbbinál lakjon.
- 31 Az állandó ítélkezési gyakorlat ugyanis megköveteli, hogy a családegyesítés, amely a török munkavállaló családtagjának a fogadó tagállam területére történő belépésének jogcíme volt, e munkavállaló háztartásában, meghatározott ideig tartó tényleges együttélésben nyilvánuljon meg, amíg az érintett nem teljesíti maga is az e tagállam munkaerőpiacára való jutás feltételeit (lásd a C-329/97. sz. Ergat-ügyben 2000. március 16-án hozott ítélet [EBHT 2000., I-1487. o.] 34. pontját és a fent hivatkozott Derin-ügyben hozott ítélet 51. pontját).
- 32 Ebből következik, hogy annak a török munkavállalónak, akivel a családtag együtt él, mindazon időszak alatt a fogadó tagállam rendes munkaerőpiacához kell tartoznia, amely szükséges ahhoz, hogy a családtag az e tagállam munkaerőpiacára jutáshoz való jogot megszerezze.
- 33 A jelen ítélet 22. pontjában említett két feltételnek egyidejűleg kell teljesülnie.
- 34 Az 1/80 határozat 7. cikke első bekezdésének ez az értelmezése következik e rendelkezés szövegéből és céljából, valamint a Bíróság ítélkezési gyakorlatából.

35 Ez utóbbi ugyanis kimondta, hogy az 1/80 határozat 7. cikkének első bekezdésében biztosított jogokat – a fogadó tagállam rendes munkaerőpiacához tartozó török munkavállalóval való együttlakási időszak után – a családtag akkor is gyakorolhatja, ha ez a munkavállaló már nem tartozik e tagállam munkaerőpiacához (lásd a C-467/02. sz. Cetinkaya-ügyben 2004. november 11-én hozott ítélet [EBHT 2004., I-10895. o.] 32. pontját).

36 Az a körülmény, hogy a munkavállaló már nem teljesíti a fogadó tagállam munkaerőpiacára jutáshoz való jog megnyíltának feltételét azt követően, hogy családtagja maga is megszerezte e jogot, ez utóbbit nem kérdőjelezheti meg.

37 Megállapítandó, hogy annak érdekében, hogy a török munkavállaló családtagja az 1/180 határozat 7. cikkének első bekezdése értelmében megszerezze a fogadó tagállam munkaerőpiacára jutáshoz való jogot, legalább a hároméves együttlakási időszak folyamán teljesülnie kell azon feltételnek, hogy a török munkavállaló a rendes munkaerőpiachoz tartozik.

38 A kérdést előterjesztő bíróság álláspontja szerint az alapeljárás felperese több mint három évig élt együtt az apjával, vagyis 1999. november 30-tól, Németországba történő érkezésétől 2004. április 20-ig, a tartózkodási engedélyének meghosszabbítását megtagadó határozat meghozataláig. A nemzeti bíróság arra is rámutat, hogy A. Altun 2004. április 20-ig, két és fél évig folytatott kereső tevékenységet, majd ezt követően hat hónapig, 2002. júniusától önhibáján kívül munkanélküli volt.

39 A jelen ügyben tehát teljesülnek az 1/80 határozat 7. cikke első bekezdésének első francia bekezdésében előírt, a török munkavállalónak a fogadó tagállam rendes munkaerőpiacához való tartozására, és azon időszakra vonatkozó feltételek, mialatt a családtagnak e tagállamban jogszerűen lakóhellyel kell rendelkeznie.

40 A fenti megfontolások alapján az első és a második kérdésre az a válasz, hogy az 1/80 határozat 7. cikke első bekezdésének első francia bekezdése úgy értelmezendő, hogy a török munkavállaló gyermekét megilletik az e rendelkezésből fakadó jogok abban az esetben, ha a gyermeknek e munkavállalóval való háromévi együttlakása idején ez utóbbi két év és hat hónapon át kereső tevékenységet folytatott, a következő hat hónapban pedig munkanélküli volt.

A harmadik kérdésről

41 A kérdést előterjesztő bíróság e kérdésével lényegében arra vár választ, hogy az a körülmény, hogy egy török munkavállaló politikai menekültként szerezte meg a tartózkodási jogot valamely tagállamban, és ennek következtében az e tagállam munkaerőpiacához való hozzáférés jogát, akadály-e annak, hogy családtagját megillessék az 1/80 határozat 7. cikkének első bekezdéséből fakadó jogok.

42 Az állandó ítélkezési gyakorlat szerint az 1/80 határozat által a török állampolgároknak biztosított jogok elismerése nem függ attól, hogy eredetileg milyen okból biztosítottak számukra beutazási és tartózkodási jogot a fogadó tagállamban (lásd e tekintetben az 1/80 határozat 6. cikkével kapcsolatban a C-237/91. sz. Kus-ügyben 1992.

december 16-án hozott ítélet [EBHT 1992., I-6781. o.] 21. és 22. pontját, valamint a fent hivatkozott Payir és társai ügyben hozott ítélet 40. pontját; ugyanezen határozat 7. cikkével kapcsolatban a C-355/93. sz. Ergolu-ügyben 1994. október 5-én hozott ítélet [EBHT 1994., I-5113. o.] 22. pontját).

43 Így tehát az 1/180 határozat 7. cikkének első bekezdése a török munkavállaló családtagjának a fogadó tagállam munkaerőpiacához való hozzáférési jogának elismerését és ennek megfelelően e tagállamban való tartózkodási jogát nem teszi függővé attól, hogy ez utóbbi milyen körülmények között szerezte meg a belépési és tartózkodási jogot.

44 A kérdést előterjesztő bíróság úgy véli, hogy a menekülteknek már megfelelő védelmet nyújtanak a Genfi Egyezmény által számukra biztosított jogok, és a származási országukkal kötött társulási megállapodás hatályát nem szükséges kiterjeszteni rájuk. Ez a „kettős kedvezményezettség” nem tűnik helyénvalónak.

45 E tekintetben ki kell emelni, hogy a Genfi Egyezmény 5. cikke értelmében az egyezmény egyetlen rendelkezése sem sértheti a menekültek számára ezen egyezménytől függetlenül biztosított jogokat vagy kedvezményeket.

46 Az 1/80 határozat azonban olyan jogokat biztosít a török munkavállalók családtagjai számára, amelyekre azok a Genfi Egyezmény keretében nem hivatkozhatnak.

47 Míg ugyanis az 1/80 határozat 7. cikke feljogosítja a török munkavállaló családtagját arra, hogy a fogadó tagállam területén bármely állásajánlatra jelentkezzen, amennyiben

teljesülnek bizonyos, különösen az e tagállamban való tartózkodás időtartamával kapcsolatos feltételek, addig a Genfi Egyezmény a politikai menekült családtagja számára nem biztosít ilyen természetű jogot.

48 Igaz, hogy az 1/80 határozat nem fosztja meg a tagállamokat azon hatáskörüktől, hogy szabályozzák a török állampolgároknak mind a területükre való beutazását, mind pedig első foglalkoztatásuk feltételeit (lásd a fent hivatkozott Payir és társai ügyben hozott ítélet 36. pontját).

49 Ha azonban az 1/80 határozat alkalmazását amiatt tagadnák meg, mert A. Altun politikai menekülti jogállással rendelkezett, amikor megkapta a Németország területére való belépésre és ott-tartózkodásra vonatkozó engedélyt, ez megkérdőjelezné az őt és családtagjait e határozat alapján megillető jogokat.

50 Ezért a harmadik kérdésre az a válasz, az a körülmény, hogy egy török munkavállaló politikai menekültként szerezte meg a tartózkodási jogot valamely tagállamban és ennek következtében az e tagállam munkaerőpiacához való hozzáférés jogát, nem akadályozza annak, hogy családtagját megillessék az 1/80 határozat 7. cikkének első bekezdéséből fakadó jogok.

A negyedik és az ötödik kérdésről

51 A kérdést előterjesztő bíróság a negyedik és az ötödik kérdésével, amelyeket együttesen kell vizsgálni, lényegében arra keres választ, hogy adott esetben megkérdőjelezhetők-e, és ha igen, milyen feltételekkel, a török munkavállaló családtagját az 1/80 határozat 7. cikkének első bekezdése alapján megillető jogok, ha az érintett munkavállaló számára valótlan nyilatkozatok alapján biztosították a politikai menekülti jogállást.

- 52 A kérdést előterjesztő bíróság kifejti, az ezzel kapcsolatos kétségei abból adódnak, hogy ténykörülmények egész sora enged arra következtetni, hogy az A. Altun által a menekültügyi kérelem keretében előadott információk nem felelhetnek meg a valóságnak.
- 53 A Bíróság ítélkezési gyakorlata értelmében valamely török állampolgár fogadó tagállambeli munkaviszonyának szabályszerű volta e tagállam munkaerőpiacán való biztos és nem átmeneti helyzetet és ebből kifolyólag nem vitatott tartózkodási jogot feltételez (a C-192/89. sz. Sevince-ügyben 1990. szeptember 20-án hozott ítélet [EBHT 1990., I-3461. o.] 30. pontja és a C-4/05. sz. Güzeli-ügyben 2006. október 26-án hozott ítélet [EBHT 2006., I-10279. o.] 38. pontja).
- 54 E tekintetben a Bíróság kimondta, hogy az olyan tartózkodási engedély megadását követően munkaviszonyban töltött időszakok, amelyet ez utóbbi csak büntetőjogi felelősségének megállapítását eredményező megtévesztő magatartása alapján kapott meg, nem alapulnak biztos helyzeten, és átmeneti helyzetben megszerzettnek tekintendők, mivel az érdekelt az érintett időszakokban jogszerűen nem rendelkezett tartózkodási joggal (lásd többek között a C-285/95. sz. Kol-ügyben 1997. június 5-én hozott ítélet [EBHT 1997., I-3069. o.] 27. pontját és a C-37/98. sz. Savas-ügyben 2000. május 11-én hozott ítélet [EBHT 2000., I-2927. o.] 61. pontját).
- 55 Az, hogy a török munkavállaló olyan tartózkodási engedéllyel rendelkezve állt munkaviszonyban, amelyet büntetőjogi felelősségének megállapítását eredményező megtévesztő magatartása alapján kapott meg, nem keletkeztethet jogokat ez utóbbi javára, és részéről nem alapozhat meg jogos elvárást (a fent hivatkozott Kol-ügyben hozott ítélet 28. pontja).
- 56 Továbbá, tekintettel a török munkavállalót az 1/80 határozat alapján megillető jogok és e határozat 7. cikke alapján azon családtagját megillető jogok közötti kapcsolatra, aki

engedélyt kapott arra, hogy hozzá költözzön, e munkavállaló megtévesztő magatartása hatással lehet családtagjai jogi helyzetére.

57 E hatásokat azonban azon időpont vonatkozásában kell megítélni, amikor a fogadó tagállam nemzeti hatóságai meghozták az említett török állampolgár tartózkodási engedélyének visszavonásáról szóló határozatot.

58 Ha a török állampolgár tartózkodási engedélyének visszavonásakor családtagjai jogainak megszerzése még folyamatban van, mivel a tényleges együttlakási időtartamra vonatkozóan az 1/180 határozat 7. cikkének első bekezdésében előírt feltétel még nem teljesült, a tagállamoknak jogukban áll levonni e munkavállaló megtévesztő magatartásának következményeit annak családtagjait illetően.

59 Amint viszont ez utóbbiak saját jogot szereztek a fogadó tagállam munkaerőpiacára jutáshoz, és ehhez kapcsolódóan megszerezték az ott-tartózkodás jogát, ezeket a jogokat nem lehet megkérdőjelezni az említett munkavállaló tartózkodási jogát érintő múltbeli szabálytalanságok miatt.

60 Minden más megoldás a jogbiztonság elvét sértené, amely az állandó ítélkezési gyakorlat szerint különösen azt követeli meg, hogy a jogi rendelkezések egyértelműek, pontosak és hatásaikat illetően előre láthatóak legyenek, különösen olyankor, amikor a magánszemélyekre nézve kedvezőtlen következményeik lehetnek (lásd ebben az értelemben a C-143/93. sz. Van Es Douane Agenten ügyben 1996. február 13-án hozott ítélet [EBHT 1996., I-431. o.] 27. pontját és a C-158/07. sz. Förster-ügyben 2008. november 18-án hozott ítélet [EBHT 2008., I-8507. o.] 67. pontját).

- 61 A török munkavállaló családtagjait az 1/180 határozat 7. cikkének első bekezdése alapján megillető, a munkaerőpiachoz való hozzáféréshez való jogot továbbá megfosztaná lényegétől, ha az illetékes nemzeti hatóságok feltételhez köthetnék vagy bármely módon korlátozhatnák a török migráns munkavállalónak az említett határozat által közvetlenül biztosított, pontosan meghatározott jogok alkalmazását (lásd a fent hivatkozott Ergat-ügyben hozott ítélet 41. pontját és a C-453/07. sz. Er-ügyben 2008. szeptember 25-én hozott ítélet [EBHT 2008., I-7299. o.] 27. pontját).
- 62 Az 1/80 határozat 7. cikkének első bekezdése által a török munkavállaló e bekezdésben megállapított feltételeket teljesítő családtagjai számára biztosított jogok csak két okból korlátozhatók, mégpedig vagy azért, mert a török migráns tagállam területén való jelenléte – személyes magatartása folytán – az ugyanezen határozat 14. cikkének (1) bekezdése értelmében vett közrendet, közbiztonságot vagy közegészséget ténylegesen és súlyosan veszélyeztetőnek minősül, vagy azért, mert az érintett jogos indok nélkül jelentős időtartamra elhagyta a fogadó tagállam területét (lásd a fent hivatkozott Cetinkaya-ügyben hozott ítélet 36. és 38. pontját, valamint az Er-ügyben hozott ítélet 30. pontját).
- 63 Az előző pontban kifejtett korlátozások kimerítő jellegét kérdőjelezné meg, ha a nemzeti hatóságok a migráns munkavállaló családtagjai által megszerzett saját jogokat feltételekhez köthetnék, korlátozhatnák, vagy visszavonhatnák ez utóbbi munkavállaló belépési és tartózkodási joga megadása körülményeinek felülvizsgálata vagy újraértékelése útján.
- 64 A negyedik és az ötödik kérdésre ezért az a válasz, hogy az 1/80 határozat 7. cikkének első bekezdése úgy értelmezendő, hogy ha valamely török munkavállaló számára valótlán nyilatkozatok alapján biztosították a politikai menekülti jogállást, a családtagját e rendelkezés alapján megillető jogok nem kérdőjelezhetők meg, ha ez utóbbi e munkavállaló tartózkodási engedélyének visszavonásakor teljesíti az említett rendelkezésben előírt feltételeket.

A költségekről

- 65 Mivel ez az eljárás az alapeljárásban részt vevő felek számára a kérdést előterjesztő bíróság előtt folyamatban lévő eljárás egy szakaszát képezi, ez a bíróság dönt a költségekről. Az észrevételeknek a Bíróság elé terjesztésével kapcsolatban felmerült költségek, az említett felek költségeinek kivételével, nem téríthetők meg.

A fenti indokok alapján a Bíróság (harmadik tanács) a következőképpen határozott:

- 1) Az Európai Gazdasági Közösség és Törökország közötti társulási megállapodás által létrehozott Társulási Tanácsnak a társulás fejlesztéséről szóló, 1980. szeptember 19-i 1/80 határozata 7. cikke első bekezdésének első francia bekezdése úgy értelmezendő, hogy a török munkavállaló gyermekét megilletik az e rendelkezésből fakadó jogok abban az esetben, ha a gyermeknek e munkavállalóval való három évi együttlakása idején ez utóbbi két év és hat hónapon át kereső tevékenységet folytatott, a következő hat hónapban pedig munkanélküli volt.
- 2) Az a körülmény, hogy egy török munkavállaló politikai menekültként szerezte meg a tartózkodási jogot valamely tagállamban, és ennek következtében az e tagállam munkaerőpiacához való hozzáférés jogát, nem akadályozza annak, hogy családtagját megillessék az 1/80 határozat 7. cikkének első bekezdéséből fakadó jogok.

- 3) Az 1/80 határozat 7. cikkének első bekezdése úgy értelmezendő, hogy ha valamely török munkavállaló számára valótlan nyilatkozatok alapján biztosították a politikai menekültkénti jogállást, a családtagját e rendelkezés alapján megillető jogok nem kérdőjelezhetők meg, ha ez utóbbi e munkavállaló tartózkodási engedélyének visszavonásakor teljesíti az említett rendelkezésben előírt feltételeket.

Aláírások